

in materin pogled sta se ustavila oba hkratu na tej sliki. Nato sta se ozrla drug v drugega. Bržčas sta mislila eno in isto misel. Pogleda se nista mogla ločiti.

Zdravnik je imel ukrivljen nos in lisičje oči. Gospé je segel v roko. Julijanu je položil roko na ramo.

Tega človeka je Julijan mrzil s ceste, odkar se je materin pogled ujel ž njim. Zdaj ga njegova roka ni potisnila k tlom, dvignila ga je. Vendar je jedva odgovoril na zdravnikova vprašanja.

Med belimi stenami je bilo ob električni svetlobi Julijanovo telo neznansko belo. Zgornji del se je zdel čezmerno podaljšan, vrat je silil neznano kam v višino, lopatice, ključnice in rebra so bila prejasno vidna, med rebri so se kazali široki presledki. Ramena so lezla naprej, telo je bilo upognjeno, kakor da nosi težo.

Mati ni trenila s pogledom od sina. Pasla je zdravnikove kretnje in brala z obraza, čigar poteze se niso premaknile. Vsakikrat, kadar se je ozrla vanj, se je prestrašila v misli, da bo spregovoril.

»Oblecite se!«

Sin se je oblačil, zdravnik se ni zmenil za gospo Olgo, kakor da je ni v sobi. Opazoval je mladeniča in mu zastavljal vprašanja. Dolge in bridke litanije, vse do najmanjše podrobnosti. Seciranje brez noža in brez krvi, z bolečino za človeka, ki leži na operacijski mizi teh vprašanj.

Ko je bilo izpraševanje končano, se je uprl zdravnikov hladen pogled v mater, prsti njegove roke so bobnali po kolenu. Molčal je. Ko je stal Julijan oblečen pred njim, mu je dejal: »Izvolite počakati v predsobi.«

Mati in zdravnik so ostala sama. V trenutkih molka, ko se je pripravljala neizrečena beseda, je bilo čuti bitje materinega srca. Preden je mogla spregovoriti ona, je dejal zdravnik, prodirajoč v njen pogled:

»Ali hočete izvedeti resnico?«

Gospa je čutila padec v globočino. Kakor da gre z glavo navzdol, se ji je zdelo. Ko je obstala na zadnji vejici čiste zavesti, je z muko dejala: »Jaz sem upala, gospod zdravnik...«

»Saj resnice niti vedeti ne morem. Radi tega je lahko Vaše upanje tembolj razveseljivo ali tembolj brezupno.«

RIHARD JAKOPIČ: ALKOHOLIK.

Gospa Olga ni vedela, kam naj dene zdravnikove besede. Ta je nadaljeval: »Bolezen je resna, to je vse, kar morem jaz ugotoviti. Moji pripomočki so nezadostni, da bi mogel povedati stanje bolezni in to je glavno. Ozdravljiv ali neozdravljiv?«

»Ali mislite, da ni...« Mati ni izpregovorila, lisičje oči so spoznale neizgovorjeno besedo. Le napol je slišala, kar je zdravnik dejal.

»Predvsem iz mesta... na zrak... Ne zdravila, način življenja ga ozdravi, če ni prepozno; narava...«

Dolga veriga besed, predpisov in nasvetov se je grmadila v zavesti gospe Olge kakor velikanska ledena gora. Vse je plavalo pred njo, ni vedela, kje je, ne, čemu pritrjuje.

»Kaj mi govoriš ploho besed, reši mi sina!« je odgovarjalo podzavestno v nji. Jedva s koncem prstov se je doteknila zdravnikove roke in stopila skozi vrata.

V čakalnici je stal sin pred podobo Kristusa, ki z nadnaravno močjo ozdravlja bolnike. Šele, ko je stopila do njega, se je predramil iz misli.